Az egyház, Krisztus iskolája

Legtöbbünk számára az egyház az a hely, ahol énekelnek, imádkoznak és prédikációt hallgatnak, aztán mindenki megy a maga dolgára. A tagok többsége néző: az a szolgálata, hogy ott üljön a padban, és egy összeggel hozzájáruljon a gyülekezet szükségleteihez. A nagy gyülekezetekben a tagok csak látásból ismerik egymást, a névsoron pedig évekig ott maradnak olyanok, akiket már senki sem látott az összejöveteleken. De vajon ez az az egyház, amelyről az Úr Jézus azt mondta: „építem fel az én anyaszentegyházamat” (Máté 16:18)?

A mai egyház, távol az elhívásától

Ennek az állapotnak a gyökerénél egy széles körben elterjedt tanítás áll: hogy az üdvösség kimerül a bűnök bocsánatában. Ekkor a tanítványság és Krisztus iskolája feleslegesnek tűnik. Így lett az egyház vallási oktatási központtá, heti két-három alkalommal tartott programokkal, az újjászületettek felnevelésére hivatott lelki szülők helyét pedig a prédikátorok és a programszervezők vették át. Az eredmény az, amit az Írás szétszórt nyájnak nevez: juhok, amelyek „szétszóródtak a földnek egész színén, és nincs, a ki tudakozódjék és nincs, a ki keresse” őket (Ezékiel 34:6). Megmarad „a kegyességnek látszata”, de az ereje nélkül (2Timótheus 3:5).

Mi az egyház Isten terve szerint?

Az Írás az egyházat Krisztus testének nevezi: „ő a feje a testnek, az egyháznak” (Kolossé 1:18). Nem mi választjuk meg a helyünket ebben a testben, hanem „az Isten helyezte el a tagokat, mindeniket a testben, a mint akarta” (1Korinthus 12:18). A tagok pedig szorosan összekapcsolódnak egymással: „a kiből az egész test szép renddel egybeszerkesztetve és egybefoglaltatva minden kapcsolatnak segítségével … a test növekedését munkálja” (Efézus 4:16). Ahogyan egy vese sem élhet a testen kívül, úgy a tanítvány sem növekedhet egymagában.

E test célja világos. Isten szolgákat adott az egyháznak „a szentek tökéletesbítése céljából … míg eljutunk mindnyájan … érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére” (Efézus 4:11–13). Az Úr vonásai senkiben sincsenek meg kezdettől fogva; ezek az Ige, a Szent Lélek és a test tagjai által formálódnak.

Krisztus iskolája: a csecsemőtől a felnőttig

Az Írás családként is beszél az egyházról, amelyben vannak fiacskák, ifjak és atyák (1János 2:12–14). Az újjászületettet nem hagyják egyedül felnőni. Kezdetben „tejet” kap, mint Krisztusban kisded (1Korinthus 3:1–2), később, ahogy növekszik, kemény eledelt.

Senkiből sem lesz orvos egyetem nélkül; ugyanígy senki sem jut el Krisztus termetének mértékére anélkül, hogy tanítvány lenne az Ő iskolájában. Ám az oktatás nem azonos a növekedéssel. Egy árva és egy szülős gyermek járhat ugyanabba az iskolába, de csak a szülős gyermek mellett áll valaki, aki bátorítja és kijavítja. A prédikáció tanítást ad; Isten családja növekedést ad.

Vegyük példának a béketűrést. A tanítvány először az Úr szavait tanulja meg: „ne álljatok ellene a gonosznak” (Máté 5:39). Aztán, amikor jön a próba, gyakorlatba ülteti őket, lelki szülei nyomdokain járva, akik maguk is az Úr nyomdokain járnak. Így a béketűrés „tökéletes munkát” végez (Jakab 1:4). Ez az iskola célja: „minden, a ki tökéletes, olyan lesz, mint az ő mestere” (Lukács 6:40).

A lelki szülő

Krisztus iskolájában a legnagyobb ajándék, amelyet egy kisded kaphat, egy lelki szülő. Pál világos különbséget tesz: „Mert ha szinte tízezer tanítómesteretek volna is a Krisztusban, de nem sok atyátok; mert a Krisztus Jézusban az evangyéliom által én nemzettelek titeket” (1Korinthus 4:15). A tanító ismeretet ad át; a szülő nemz, felnevel, és felel a gyermekeiért, amíg érettekké nem lesznek.

Pál ilyen atya volt az általa alapított gyülekezetek számára. A korinthusiaknak ezt írta: „mint szerelmes gyermekeimet intelek … Kérlek azért titeket, legyetek az én követőim” (1Korinthus 4:14, 16), és hozzátette: „Én pedig igen örömest költök és rá is költetem magamat a ti lelketekért” (2Korinthus 12:15). Efézusban három esztendeig „éjjel és nappal” nem szűnt meg „könnyhullatással inteni mindenkit” (Apostolok cselekedetei 20:31), tanítva őket „nyilván és házanként” (Apostolok cselekedetei 20:20). A thesszalonikaiakra emlékeztetve azt írta, hogy úgy viselkedett közöttük, „mint mikor a dajka melengeti az ő gyermekeit”, és „miként az atya az ő gyermekeit, egyenként intettünk és buzdítottunk” (1Thesszalonika 2:7, 11). A galáciaiakért pedig újra „szülési fájdalmakat” érzett, „míg kiábrázolódik bennetek a Krisztus” (Galata 4:19).

Timótheus és Titus esetében ez a kapcsolat még világosabban látszik. Timótheus „szeretett fiam” (2Timótheus 1:2), „szerelmes és hű fiam az Úrban” (1Korinthus 4:17), aki Pál mellett szolgált, „mint atyjával a fiú” (Filippi 2:22). Titus „igaz fiam a közös hit szerint” (Titus 1:4). Timótheus nemcsak Pál prédikációit követte közelről, hanem az életét is: „az én tudományomat, erkölcsömet, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet” (2Timótheus 3:10). Még felnőtt korukban is kaptak útmutatást és megbízást lelki atyjuktól (Titus 1:5; 1Timótheus 1:18), és nekik is tovább kellett adniuk, amit kaptak, „hív emberekre, a kik alkalmasok lesznek arra, hogy másokat is tanítsanak” (2Timótheus 2:2).

Ez a lelki szülő szerepe: az evangélium által nemz, tejjel, majd kemény eledellel táplál, int, vigasztal és megfedd, könnyhullatással virraszt, követendő példaként él, és nem nyugszik, amíg gyermekeiben ki nem ábrázolódik Krisztus. Ma ezek a dolgok szinte eltűntek. Vannak prédikátoraink, vezetőink és bizottságaink, de szinte senkinek sincs már bátorsága kimondani: „Ezek az én szeretett gyermekeim az Úrban, akiket csecsemőkoruktól érett korukig nevelek.”

Hol tartasz?

Életbevágóan fontos tudnunk, milyen gyülekezetben vagyunk. Kérdezzük meg magunktól: szorosan össze vagyok kapcsolva más tagokkal, vagy csak ott ülök mellettük a padban? Vannak lelki szüleim, akik vigyáznak rám? Hordozom-e valakinek a terhét (Galata 6:2)? Ha egy hónapig nem mennék el a gyülekezetbe, keresne-e valaki?

Vizsgálat az Írás világosságában

A legtöbben aszerint ítélik meg a gyülekezetüket, amit megszoktak: szép épület, jó kórus, jól felépített prédikációk. Ám a mérce, amellyel Isten az egyházat megítéli, nem a megszokás, hanem az Ő Igéje. Ahogyan egy mérleget a hitelesített mértékhez igazítanak, nem más mérlegekhez, úgy a gyülekezetünket sem más gyülekezetekhez kell mérni, hanem az Íráshoz.

Ez a célja a Tiszta Ige honlapnak is: segíteni azt, aki valóban szeretné életét és gyülekezetét a változatlan Írás világosságába állítani, a hagyomány toldásai és a kényelem kurtításai nélkül. Az itt található füzetek, prédikációk és tanulmányok nem azt kérik, hogy szavukra higgyenek nekik, hanem hogy nyitott Bibliával ellenőrizzék őket: „Mindent megpróbáljatok; a mi jó, azt megtartsátok” (1Thesszalonika 5:21). János így int: „Szeretteim, ne higyjetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha az Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki e világba” (1János 4:1). Aki őszinte szívvel végzi ezt a vizsgálatot, nem marad sötétségben: „Lábam előtt mécses a te igéd, és ösvényemnek világossága” (Zsoltárok 119:105).

Arra hívunk, hogy olvasd el „Az egyház – Krisztus teste” című füzetet. Megtudhatod belőle, mit mond az Úr napjaink gyülekezeteiről, hogyan működik az Ő szorosan egybeszerkesztett teste, mi az egyes tagok szerepe, és milyen jelekről lehet megkülönböztetni az élő egyházat a halottól.

Sursa: *Az egyház, Krisztus iskolája* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/cikkek/az-egyhaz-krisztus-iskolaja